

LA CAMPAÑA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

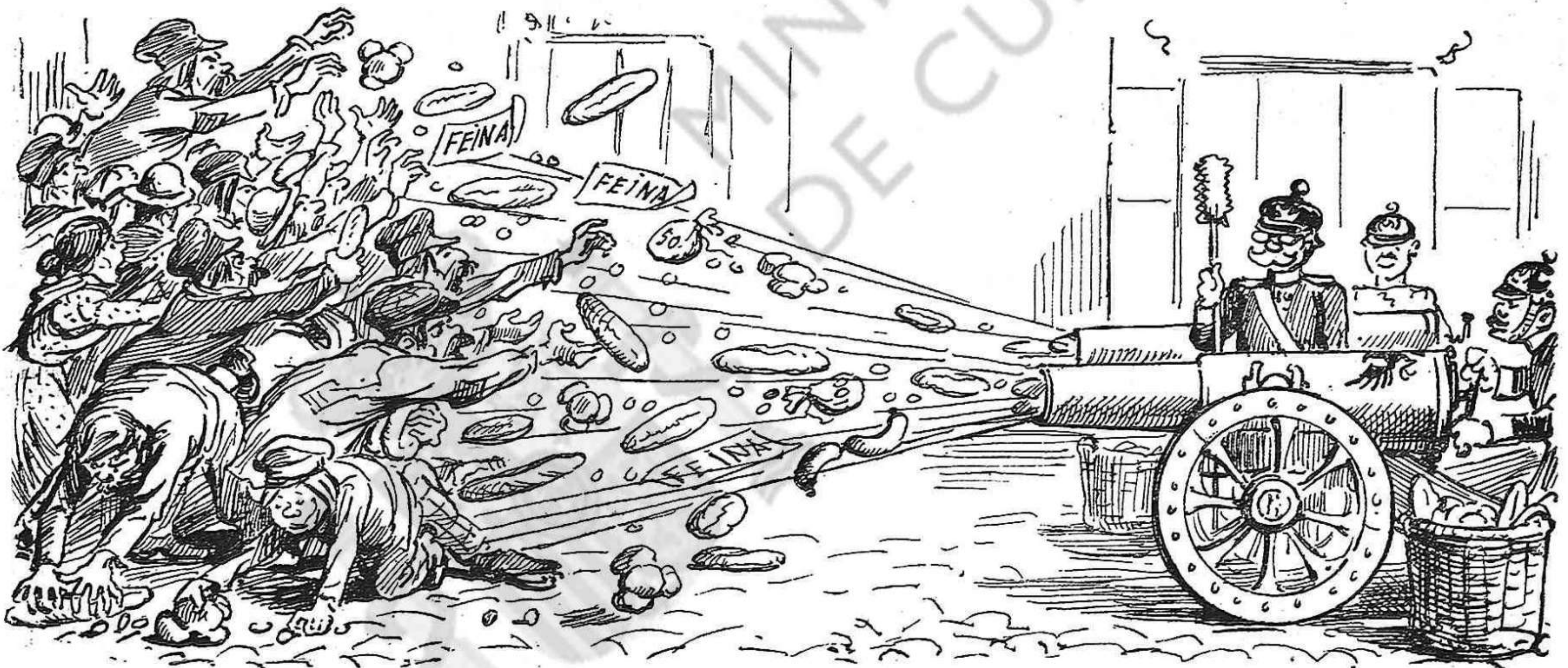
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LAS BULLANGAS DE BERLÍN

L'únic remey per combatre el socialisme alemany: ametrallar al poble... ab llonguets.

LAS BULLANGAS DE BERLIN

o hi ha dupte que se cerneix sobre l'imperi de Alemanya un terrible perill. En aquell país s'han anat obrint camí las ideas socialistas que tenen en lo Parlament numerosos representants y contan en la premsa una cantitat considerable de periódichs que sense parar las propagan, augmentantse de dia en dia'l contingent dels séus adeptes.

Facilita considerablement lo desarrollo de aqueixas ideas l'estat general del país. Es Alemanya una nació pobra que per rahó de las circunstancias se veu obligada a sostenir un contingent armat espantós. La situació que ocupa dintre d'Europa li imposan la necessitat de mantenir un exercit superior a las sévas

forsas. Si vol caminar s'entranca ab lo sabre. Los quartels absorbeixen la flor de la séva juventut y 'ls gastos militars se xuclan la part més sanejada dels séus recursos.

Políticamente, la nació alemana está dominada per un autócrata. L'emperador es l'amo. Se creu representant de Déu en aquell país, y 's considera ab dret per exigir de tots los séus súbdits cega obediencia.

No fa molts dias pronunciava un dels séus discursos habituals. Donantse ayres de senyor absolut del país, deya:

—Qui aquí no 's trobi bé, qui aquí no puga viure, qu'espolsi las solas de las sabatas y que se 'n vaji. Procedint aixís no 'ns farà més que favor.

Certas frasses imprudents han de sonar com terribles bofetadas en las orellas dels infelissos que desitjan treballar y, faltats de feyna, se moren de gana.

Y aixó precisament es lo que ha donat lloch a las bullangas de Berlin: la fam, lo despit, la desesperació.

La cosa ha sigut seria.

Comensá ab un meeting, al qual assistiren unas 3,000 personas, que s'esparramaren pels principals carrers de aquella gran capital, engroixintse al séu pas com verdaderas riuadas, fins a constituir multituds imponents, tant per son número, com per la séva actitud.

Lo cant de *La Marsellesa*, l'himne del poble venut per Alemanya, qu' en aquells instants semblava impregnat de misteriosos accents venjadors, y 'l crit unánime de *Pá y treball*, aixordavan l'espai y sonavan al lluny com lo bramul de la maror.

Los caps anavan escalfantse. En un instant se tancaren totas las botigas, com si se sentissen amenassadas de un gran perill.

Y en efecte, los forns y las carnicerías foren invadits; esbotzadas las portas, la multitud s'introduhia en ells y 'ls passava a saqueig. La fiera popular estava famolenca y se 'n anava cap allá ahont sentia farum de carn y olor de pá.

Per evitar aquests excessos sortiren al carrer verda-

diu que ja ha passat de moda. En cambi ja mi si que 'm fan bon paper! Quan me presento, tot es gresca, tot son balls, cabalgatas, xirinola, brometa, festes, assalts... —Será la gent depravada. —Es tothom en general. —Las personas que s'estiman y saben que més enllà d'aquesta vida de proba hi ha gloria y castich, jamay olvidarán la Quaresma y sempre respectarán las prescripcions que jo imposo. —Vaja, ¿qué t'hi vols jugar que tinch jo més partidaris que tú? —¡Calla, deslenguat! —¿No veus que jo porto gresca? ¿no veus que jo alegro 'ls caps y tú sòls vens a enristirlos? Femho a vots, y ja veuràs com jo alcanço majoria. —¡Que nó!

—¡Que sí!

—¡Desgraciad!

—Tú si que ho ets... ¡Seca y lletjal!

—Tú ets cinich, boig é inmoral.

—Tú vens a malmetre 'ls cossos.

—¡Tú malmets ánimas!

—¡Aul!

¡beyatota farinera!

—¡Vés, fill bort d'una bacant!

(Aqui 'm fico en la disputa, y per restablir la pau entre 'ls dos que se las pican, dich aixís, ab veu de baix:)

—Ni tú tens rahó, Quaresma, ni tampoch tú, Carnaval. Justament en aquest sigle los dos havéu arribat á sé 'ls amos veritables de tot lo género humá.

¡Carnaval y la Quaresma!

¡La Quaresma y Carnaval!

Fora d'aquestos dos polos, ¿qué queda? ¿qué 's veu? ¿qué hi há?

Miréu al rededor vostre y veuréu la humanitat dividida en sers que riuhen y sers qu'están dejunant. Aquí trajos brillantissims y taulas ab ríchs menjars... allí miseria, abandono y dejuni continuat... ¡pèls uns tot l'any es Quaresma! ¡pèls altres tot Carnaval!

C. GUMÁ.

¡IBRRRÚM!!

Y!... ¿No 'ls ha passat res? A mi tampoch, gracias á Deu; pero hem estat á punt de que 'ns ne passeés una de molt grassa. Los fonaments socials han sorollat, la hidra destructora ha tret lo seu nas de lloro rabí; hem estat lo que 's diu sobre un volcán...

Pero... no adelantemos los acontecimientos. Dimars ¡dimars havia de ser! la policia anava més atrafegada que 'l món. Corrian noticias aterradoras, se veyan caras extranyas, en fí, 's respirava baf de mort violenta y confagració social.

Los pobres mascarons, ignorants del terreno que trepitjavan, lluhian lo garbo y passejavan los seus uniformes adornats ab pastanagas, escumbretas de fogons y arengadas plenas de rovell. La multitud pacífica reya y celebrava las agudesas dels ilustres representants al carnaval. Barcelona s'entregava candorosament á las tendres expansions propias de tan solemne diada...

Y mentres tant, la mina bullia, la explosió s'acostava, l'abisme s'aprestava a devorarnos...

¡Infelissos de nosaltres!... Un pas més, un moment de descuyt dels carrabiners del contrabando social y ¡cataplúm!... mascarons, pastanagas, nassos postissos, parayguas foradats, arengadas robelladas... ¡tot se 'n hauria anat á rodar! ¡tot hauria desaparecut entre ruinas, cascos de granada, guitarras trossejadas y carretas de cartró!

Jo no sabia res; pero vaig ensumar que algo anormal succehia, gracias á haver sorprés un díalech entre dos agents de seguretat.

—¿No hay nada, Chosepet?

—No, que jó sámpiga. ¿Que hi ha pór de alguna cosa?

—¿Cóm? ¿así estém? ¿Es decir que no tens noticia de res? ¿Que órdenes t'han dado?

—No més m'han dit que si veyá alguna bomba, la seguis.

—¡Y bueno! ¿te parece poch?

—Es que jo hi entes que 'l cabo volia dir bombas d'apagar incendis...

—¡Bombas explosivas, hombre!

—¡Que! ¿dinamita altre vegada?

—Si, ya verás, acóstat més; que 'ls fanals tienen orellas y 'ls arbres nas, como decis vosotros.

—Aquí van comensar a parlar baixet y se 'm van acabar las revelacions; pero ja sabia alguna cosa y 'n tenia prou pera posarme en guardia.

Comenso a corre d'aquí per allá, y vinga inspeccionar tots los polissons que trobava.

Son tan especials aquesta gent, que quan hi ha novedats y tenen ordres serias y reservadas, no saben disimularho. Ab la cara se 'ls coneix que l'ordre per rilla y que 'ls moments son difícils.

Passo á prop d'un y ab molta cautela m'amago 'l barret sota la capa.

Al veure aquell bulto sospitós, lo polisson se m'acosta obrint un pam d'ulls.

—¿Qué porta usté ahí debajo?

—¿Jo?—responch fent lo pagés;—¿ahónt?

—Aquí, sota la capa.

—Miri, es lo sombrero...—dich ensesanyti:—Tenia calor, y per no portarlo á la má... ¿comprén la cosa?.. ¿Qué 's pensava qu'era vosté?

—¡Quién sabe! Como hoy eso está un poco así... así...

—¡Qué! ¿'Ns amenassa alguna catástrofe?

—¡Y tal catástrofe y tal dolor! Figúrese V. que á estas horas el cuerpo está echando el guante á todos los dinamiteros establecidos en esta culta capital.

—¡Dimoni! ¿qué 'n volian fé alguna?

—Volian nada menos volar la...—

Lo bon polisson va detenirse y murmurá:

—Pero eso á V. no le importa nada. Póngase el barret otra vez, siga su camino y ojo, mucho ojo...

Afortunadamente l'endemà demati 'ls papers públichs van enterarnos de tot.

Vigilant ab la constancia que 'l caracteriza, l'ull protector de la policia 'ns havia salvat d'un cataclis-me local.

S'havia agafat gent, s'havian cullit fils, se sabia tota la combinació de la jugada.

Lo plan era espantós. Los petardistas anavan á volar mitj Barcelona, destruhint la Catedral, lo café de la Fortuna, lo carrer de la Boqueria y la taula de refrescos de Canaletas, ab l'únich proposit de sembrar lo terror y vendres després los solars á deu pessetas lo metro.

¡Calculin las victimas personales que haurian causat! ¡imaginein l'escampall de cadavres que s'hauria vist per aquets carrers.

Lo cop s'havia de donar lo dimecres de cendra.

De modo que si no arriba á ser la perspicias de la policia, dimecres en lloch d'enterrar lo Carnestoltas.. ens enterran á tots nosaltres.

Donguém las gracias als que 'ns han salvat la vida y... aném á sopar.

Per aquesta vegada no ha passat res.

FANTÁSTICH.

TELEGRAMAS

Madrid, 4.

Molts treballadors en vaga, Lisenda en pessim estat: ministros han cobrat paga ab tota puntualitat.

Madrid, 5, (matinada: urgent.)

Romero 's troba malal'; fa una carota molt trista y, segons se diu, ja está cansat de ser canovista. Si pot trobá una bandera baratada y presentable, se sublevará altre cop y enviará 'l mónstruo al diable.

Berlin, 4.

Emperador cremadissim: sos oratoris recursos son inútils, puig la gana no s'acomenta ab discursos. En intima conferencia ab son conseller Kampkorns, aquest li ha dit:—Prou retórica: lo que aquí falta son forns.

Habana, 3.

Lo triunfo de 'n Romero celebrat ab lluminarias: l'isla entera está aplaudint sas planxas parlamentarias. Los comerciantes, los politichs; la gent del camp, fins los sorjes, tothom diu que per 'quest viatje no necesitava alforjas.

PERSONAS que han parlat íntimamente ab en Cánovas aseguran qu' está molt tranquil, respecte á la gran crisis que 'ns amenassa.

¿Que 'ls valores baixan?—Mil-lor—diu lo Mónstruo—aixis tots los que 's troban domiciliats al extranger vindrán á ser possehits pèls espanyols, y á la Bolsa no 's farán tantas jugadas.

¿Que 'ls cambis pujan?—¡Enhorabona!—exclama—Aixís tot lo que 'ls espanyols consumeixen será producte de la industria ó de la agricultura nacionals.

¿Que no corre una moneda?—¡Qué més podían desit-

jar!—afegeix—¿Desde cuándo l' or y la platahan sigut signos de riqueza positiva?

Y ab aquestas teorías nos está amolant.

En Cánovas fa com aquell avaro que tenia un fill malalt á qui 'l metje havia condemnat á dieta rigurosa.

—Lo méu fill—deya—está més bó que jo mateix: la proba es que jo per viure haig de menjar, mentres que 'l méu fill viu y no menja.

La saragata més tremenda que hi ha hagut á Berlin ha tingut lloch en lo passeig conegut per l' Avinguda dels Tilos.

Sr. Guillém: tot just are comensém.

Sr. Guillém: ¡comensí á pendre tila!

Deya un ciudatá:

—¿Creurias que jo compadeixo al goberno? ¡Quants conflictes! ¡Quantas contrariedades!... ¡Quants mals-de-cap!

Y un conservador que disfruta una bona prebenda, li responia:

—¡Fuig, tonto!... ¿Sabs que diu lo ditxo? Lo mal de cap lo menjá 'l bat.

Es ja un fet l' aprobació per lo Senat de la ley impositant als espanyols lo descans dominical.

En vista de aquesta ley, deya un subjecte que no s'ha distingit may per la séva laboriositat:

—¿Es á dir, que no treballant es com un home dóna probas de ser molt bon cristiá? Donchs en aquest cas que comensin á prepararme un altar pèl dia que 'm mori. Jo no traballo 'l diumenje, ni cap dels demás dias de la senmana.

En Sagasta y en Cánovas han celebrat una amistosa conferencia.

Vels'hi aquí una representació real y vivent de aquella escena tan aplaudida de *El País de la Olla*.

—Ja que tú m'has deixat lo puesto, 'l dia que jo 'm cansi, te 'l torno, y 'l dia que 't cansis tú me 'l tornas á mí.

L' objecte de la conferencia ha versat, segons diuhen, sobre l' aprobació dels presupostos.

Fórmula de l'avinensa:

—Un rebost bèn provehit tant convé als conservadores com als mateixos fusionistas.

En Sagasta s'hi ha conformat sense replicar lo més minim.

—Per provehir lo rebost, D. Anton, conti ab mí.

Secretament, á lo que s'assegura, s'ha tractat també de la época fixa en que 'n Cánovas deixaré 'l poder perque D. Práxedes puga torná á ocuparho.

Pero sobre aquest particular en Sagasta ha protestat dihent:

—Jo no tornaré á gobernar fins que 'l país me cridi.

—Es molt cert—deya un fusionista.—No tornarém á gobernar fins que 'ns cridi 'l país... del vano de la reyna regent.

Contan de un xulo, aficionat á las baladronadas, que deya sempre que li venia á tom:

—Jo no puch pas posarme davant de un mirall. Tinch una cara tan tremenda, que al veure la méva imatge 'm poso á tremolar y fins moltas vegadas caich en basca. Tal es l'efecte terrible que 'm produheixo.

Ara apliquin el quiento á 'n en Romero Robledo, l' aspirant á introduhir las més radicals economías en lo presupost de Ultramar.

Després de tant enrahonar, lo projecte de suprimir sous exagerats s'aplicará únicament á quinze ó setze infelissos, que no tenian altre merit pera cobrar sou doble, que l'haver contret matrimoni ab dona cubana.

Y ara quan á 'n en Romero Robledo li tira en cara la séva debilitat, respón:

—No 'u creguin: soch valent com sempre; sòls que m'hi arribat á fer tanta pór, que no hi tingut mes remey que transigir ab mí mateix.

Reflexió de un home observador:

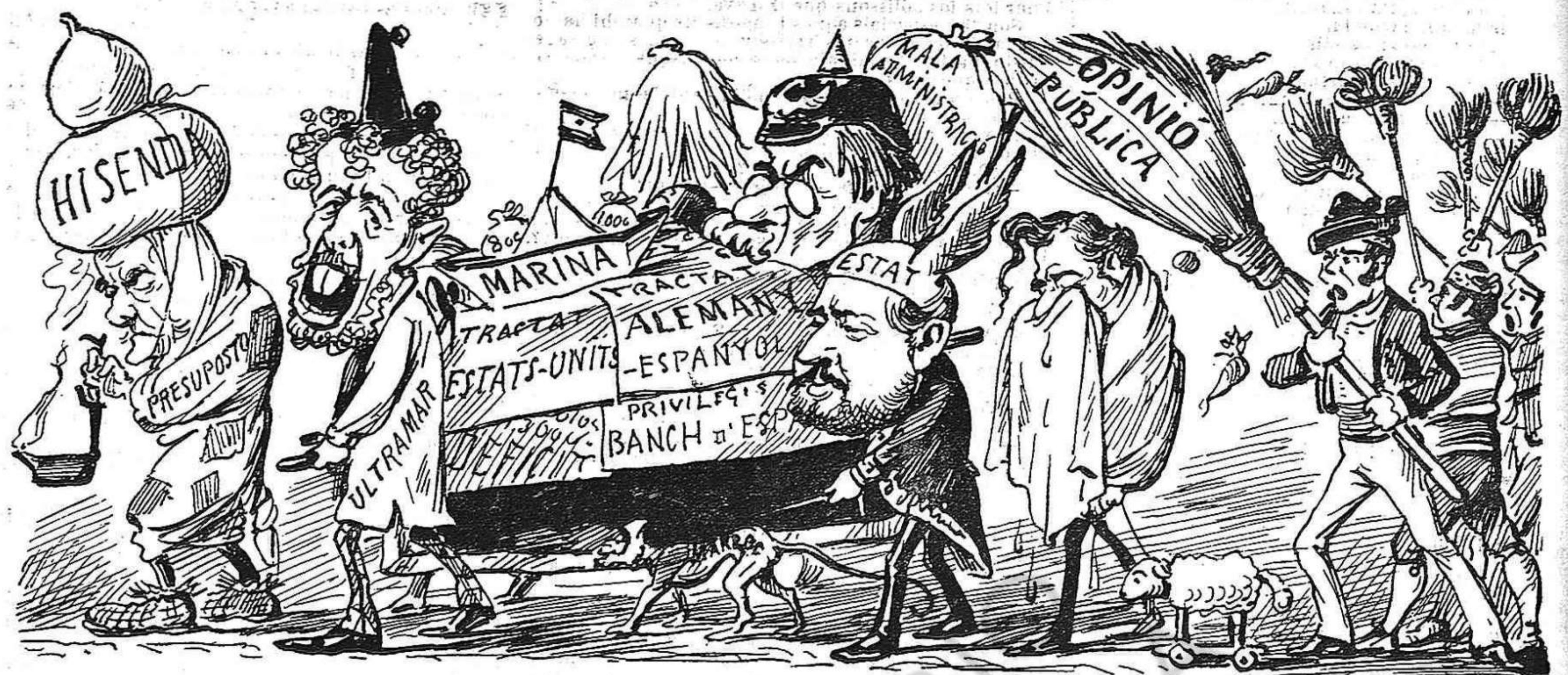
—No es extrany que 'l Carnestoltas decaygui, y aquest any més que 'ls precedents. Gobernan los conservadores, y en aquest punt per més gatadas que fasin los espanyols, es completament impossible ferlos á ells la competencia.

Tant en Sagasta com en Cánovas se mostran enemichs acérrims de que 's constituheixi un ministeri intermedí.

Está vist: en la comedia que representan los partits monárquichs, no hi ha intermedis possibles.

Y molt menos encare si 's considera que 'l ministeri intermedí s'hauria de constituhir ab elements procedents dels partits conservador y fusionista.

ESPAÑA CONSERVADORA

L'enterro del Carnestoltas

Es á dir, s' hauria de formar un govern mixto, un govern que 's podria encendre fàcilment. Lo qual no 'ls convé ni á n' en Sagasta, ni á ne 'n Cánovas: l' un y l' altre tenen la quia de palla.

La dinamita aplicada á la devoció. A una iglesia de Bilbao un devot va portarhi un ciri de trenta kilos de pes. Arribada l' hora de la funció lo sagristá, á pesar dels grans esforços que feu per conseguirho, no 'l pogué encendre, per qual motiu se decidí á ferli l' autopsia. Figúrinse quina no seria la séva sorpresa al trobarhi á dintre dos cartutxos de dinamita y una grossa cantitat de pólvora. ¡Si 'l ciri hagués explotat figúrinse lo que hauria succehit!... —Y no explotant—dirá algún capellá de aquella parroquia—vaya quin fioret d' enterros y funerals que 'ns hém deixat perdre!...

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.
 1.ª XARADA.—Col-ma-dos.
 2.ª MUDANSA.—Panxa—Punxa.
 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La rondalla del infern.
 Han endevinat las 3 solucions los ciutadans Pere Micás, J. Treserras, Pau Pich y Un Gatneu: n' han endevinadas 2 Un Gitano de Hostafranchs y P. M. Marsá y 1 no més M. Artimbas y Gallina Pelicana.

ENDEVINALLAS

XARADA.
 —¡Qué primera-quarta, Ambrosi?
 —Tersa, arreglo eixa dos-prima perque ma germana Quima se l' emportí á prima-dos del senyor oncle Pasqual qu' está al carrer de Total.
 MAGINET PETIT.

ANAGRAMA.
 Quan tinguis la roba tot ves al Teatro Principal, y compras una total que ha de ser pel meu nebot.
 JAUMET BIGORRA.

TRENCA-CLOSCAS.
 D. RAMÓN TOREGÍ
 LLORET

Combinar aquestas lletres de manera que donguin lo nom de una vila catalana.

TETUS BURROS Y S.
 ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: planta.—Tercera: barriada immediata á Barcelona.—Quarta: un pla de Catalunya.—Quinta: feyna de pagés.—Sexta: riu de Catalunya.—Séptima: consonant.

JAUME GAY.
GEROGLÍFICH.
 X
 1 1 1
 I
 L A C I A
 d
 Franch
 PERET BA Y BE

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
 Ciutadans Titella y C.ª, R. Gimeno, Quimet Mora, F. Clavell, P. G. y B., P. G. y Ro, C. Julián Busquets, Masquef, P. Roig, Ramón, Pau Mora, Un Pinxo de Astora, Barrer Aparicio, Pep de Gracia, Quiqu Arerrab, y Anónim:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no ja per casa.
 Ciutadans Pep Serra y Vilas, ¡Satanás!, Francesch Vergés, Advocat dels pobres, Antonio Berga, Heribert Riera, Aladin, J. Miquel, Un Igualadí, Pau Mora, Jo, Ciutat Barrera y Cargol, y Mr. Eugón:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
 Ciutadans J. Abril Virgili:—Lo que 'ns envia aquesta senmana está molt bé: de las dos de la passada, aprofitarém la curta; la llarga, no senyor.—P. P. T.: Nos semblava que lo que li deyam respecte al article ja havia de interpretarho com que no 'ns servia, y no 'ns servia per insustancial y frivol.—M.ª Ramón: Los versos están bé. ¡Llástima de assonant que no sigui sempre igual!—Follet: L' article está bé, queda acceptat y se li agraeix.—Japet de l' Orga: Lo que 'ns envia la present senmana es fluix. La noticia té un carácter massa particular.—L' Hereu d' Horta: La composició está molt bé com de costum.—Dolors Mont: També ho está lo que vosté 'ns remet.—Lluís Salvador: Quedan acceptats l' article y la poesia.—J. Uson: Idem, los versos de vosté.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.
 BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.